

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 21.10.1977, sp. zn. 3 To 20/77, ECLI:CZ:NS:1977:3.TO.20.1977.1

Číslo: 2/1979

Právní věta: Při posouzení, zda je splněna podmínka zvlášť nebezpečné recidivy podle § 41 písm. b) tr. zák., že pachatel byl potrestán za trestný čin téže povahy, je třeba přihlídnout i k odsouzení za úmyslný trestný čin téže povahy, při němž bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu podle § 37 tr. zák., i když trest uložený dřívějším rozsudkem nebyl uložen za trestný čin téže povahy.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 21.10.1977

Spisová značka: 3 To 20/77

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Recidiva zvlášť nebezpečná

Předpisy: 140/1961 Sb. § 37
§ 41 písm. b

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ČSR zamítl odvolání obviněného M. K. proti rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 1977 sp. zn. 1 T 11/77, jímž byl obviněný uznán vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. K odůvodnění soudu prvního stupně, proč obviněný nebyl uznán vinným, že se trestného činu dopustil jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 písm. b) tr. zák., Nejvyšší soud ČSR uvedl:

Z odůvodnění:

Je třeba souhlasit s napadeným rozsudkem i v tom směru, že nebylo uznáno, že se obžalovaný M. K. dopustil trestného činu jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 písm. b) tr. zák. K důvodům rozsudku soudu prvního stupně je však nutno uvést, že je nesprávný názor, že mohou vzniknout pochybnosti o splnění znaku potrestání v trestní věci sp. zn. 4 T 202/69 nejen po materiální, ale i po formální stránce, protože trest byl uložen a vykonán za jiný trestný čin než za trestný čin násilného charakteru, zatímco za násilný trestný čin bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu.

Předně je třeba uvést, že při správném výkladu ustanovení § 37 tr. zák. nemohou takové pochybnosti vzniknout. Podle tohoto ustanovení soud opustí od uložení souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák., má-li za to, že trest uložený dřívějším rozsudkem je dostatečný. A právě ze slov: „... že trest

uložený dřívějším rozsudkem je dostatečný“ vyplývá, že v případě upuštění od uložení souhrnného trestu je dříve uložený trest trestem i za trestný čin (přečin), kterým byl pachatel uznán vinným pozdějším rozsudkem a kterým bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu. Je to zřejmé z okolnosti, že soud před upuštěním od uložení souhrnného trestu musí nově zhodnotit všechny okolnosti, které jsou pro výměru trestu podle § 23 odst. 1 a § 31 násl. tr. zák. rozhodné, a to podle stavu, jaký je v době rozhodování o později souzeném trestném činu, popř. přečinu. Dospěje-li soud k závěru, že považuje předchozí trest za zcela přiměřený též vzhledem k závažnosti celé sbíhající se trestné činnosti, upustí od uložení souhrnného trestu. Upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 37 tr. zák., nemá za následek fikci o neodsouzení, jak tomu je u upuštění od potrestání podle § 24 tr. zák. Je proto u obžalovaného M. K. dána formální podmínka potrestání podle ustanovení § 41 písm. b) tr. zák. i ve vztahu k potrestání, které se stalo rozsudky VOS v Plzni sp. zn. 5 T 497/69 a okresního soudu v Karlových Varech, sp. zn. 4 T 202/69; samozřejmě jde jen o jediné potrestání.